

ДЕНЬ ПЕРШИЙ

ЛЕДАЧІСТЬ

Проблема в тому, що мені ніколи не пофіг.

@АлвінаНайтлі69

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Понеділок, 24 серпня, 8:00 ранку
Арчвей, Лондон

Від: Елізабет Карузо ElizabethKnightlyCaruso@gmail.com

Кому: Алвіна Найтлі AlvinaKnightly69@hotmail.com

Дата: 24 серпня 2015 08:01

Тема: Відвідини

Алві, люба!

Годі вже мене уникати, ну будь ласка. Я знаю, що ти отримала два мої листи, бо я увімкнула сповіщення про прочитання, тож можеш більше не прикидатися. Хоч я ризикую повторитися, та все-таки ще раз запрошую тебе до нашої вілли в Таорміні. Тобі тут ДУЖЕ СПОДОБАЄТЬСЯ: XVI століття, оригінальні оздоби й запах франжипанів у повітрі. Кожен день тут — сонячний. Є басейн, за який не шкода й померти. Ми живемо за два кроки від стародавнього грецького амфітеатру, що його обрамляє гора Етна на заході та мерехтливе Середземне море на сході. Навіть якщо ти зможеш вирватися хоча б на тиждень — знаю, ти прикута до цієї жажливої роботи, — ми будемо дуже раді. Просто не віряться, що ти ще жодного разу

не бачила Ерні. Він росте щогодини і схожий на тітоньку Алвіну наче викапаний.

Ну серйозно, ти мені потрібна. Благаю. Приїзди. ДВА РОКИ МИНУЛО.

В мене є до тебе одне прохання, але в листі написати не можу.
Цілую, Бет

P. S. Я знаю, про що ти думаєш, і кажу тобі, ні — ніяково не буде. Ми з Амброджо вже про все забули, навіть якщо ти — ні. Тож не будь така вперта й приїзди на Сицилію.

P. P. S. Скільки ти зараз важиш? Досі 59 кілограмів? А розмір десятих? Не можу скинути вагу після пологів, і це страшенно мене бісить.

Чорт забирай, вона нестерпна.

«Запах франжипанів у повітрі» бла-бла-бла, «стародавній грецький амфітеатр» бла-бла-бла «мерехтливе Середземне море» бла-бла-бла. Ну чисто тобі ведуча в «Місці під сонцем»¹: «Алвіна Найтлі шукає тимчасове помешкання в приголомшливо гарному прибережному районі східної Сицилії». От тільки я таке не дивлюсь.

Я нікуди не поїду, *однозначно*. Усе це звучить нудно, старомодно. Та й до вулканів у мене довіри немає. І спеку таку я ненавиджу. Все липке. В поті. Моя англійська шкіра за дві секунди згорить. Я бліда, як ескімос. «Не кажи “ескімос”! — так і чую її зараз... — Їм це не подобається. Це не політкоректно. Називай їх інуїти».

Я оглядаю свою спальню: порожні пляшки з-під горілки, постер Ченнінга Тейтума, на корковій дошці фотки «друзів», з якими я ніколи не бачусь. Одяг на підлозі. Чашки вистиглого чаю. Бардак, який вразив би навіть прибиральницю Трейсі Емін². Три мейли за тиждень. Що відбувається?

¹ A Place in the Sun — передача, де експерти з нерухомості допомагають людям знайти житло в теплих краях.

² Трейсі Емін — англійська художниця, найвідоміша інсталяція якої називається «Моє ліжко» та являє собою неприбране брудне ліжко, навколо якого розкидано особисті речі, включаючи закривавлену білизну й використані презервативи.

Цікаво, про що вона збирається мене просити? Мабуть, треба їй відповісти, бо вона так і їздитиме мені по мізках.

Від: Алвіна Найтлі AlvinaKnightly69@hotmail.com

Кому: Елізабет Карузо ElizabethKnightlyCaruso@gmail.com

Дата: 24 серпня 2015 08:08

Тема: RE: Відвідини

Елізабет, люба!

Дякую тобі за запрошення. Судячи з твоїх слів, твоя вілла просто неймовірна. Ну хіба ж вам із Амброджо й, звісно, маленькому Ерні не пощастило з цим чудовим будинком у такому бездоганному місці? Пам'ятаєш, у дитинстві з нас двох я любила воду більше? А тепер у тебе басейн...

(а у мене ванна із забитим зливом)

Ну хіба життя не дивна річ? Звісно, я б залюбки познайомилася з твоїм милим маленьким янголятком, зі своїм племінником, але на роботі зараз справжній аврал. Серпень завжди найнапруженіший місяць, тому я й забарилася з відповіддю. Вибач.

Дай знати, коли будеш у Лондоні, було б непогано перетнутись.

Альбінос

Скільки б разів я не набирала ім'я «Алвіна», автозаміна завжди пише замість нього це довбане «Альбінос». (Можливо, вона знає, яка я бліда, й дражниться.) Я просто піду й офіційно його зміню.

Алвіна

P.S. Передавай вітання чоловікові й цілуночок Ернесто від його тітоньки.

Надіслати.

Брат Елвіса Преслі народився мертвим. Деяким людям не доводиться ділитися вдачею.

Я підтягаюся в ліжку, вилажу з нього та вступаю в піцу, яку залишила на підлозі. Уночі, перш ніж відрубитися

о четвертій, я з'їла лише половину. Вся нога в томатному соусі. Шматочок саламі між пальців. Я відліплюю м'ясо та запихаю його собі до рота, витираю соус шкарпеткою, вдягаюся в те, що знаходжу на підлозі, — нейлонову спідницю, яку не треба прасувати, бавовняну футболку, якій прасування не завадило б. Я дивлюся в дзеркало, насуплюю брови.

Уфф. Стираю туш з очей, наношу блискучий шар фіолетової помади, пригладжую масне волосся. І так покатить; я спізнююсь. Знову.

Я йду на роботу.

Виходячи з будинку, я забираю пошту й розриваю конверти, поки чвалаю по вулиці з «Мальборо» в зубах. Рахунки, рахунки, рахунки, рахунки, візитівка таксі на замовлення, реклама піци на винос. «ОСТАННЄ ПОПЕРЕДЖЕННЯ», «СПОВІЩЕННЯ ВІД СУДОВОГО ПРИСТАВА», «ПОТРЕБУЄ ТЕРМІНОВОЇ ВІДПОВІДІ». Нудно, нудно, зараз засну. Хіба Тейлор Свіфт доводиться розбиратися з таким лайном? Я тицяю листи в руки безхатьку, що сидить біля метро: більше не моя проблема. Я проштовхуюся крізь натовп у черзі до турнікета, ляпаю проїзним по сканеру. Ми просуваємося платформою зі швидкістю 0,0000001 км/год. Я намагаюся подумки скласти хайку, але не можу дібрати слів. Щось глибоке про екзистенційні страждання? Щось поетичне й нігілістичне? Та марно. Ні. Мій мозок і досі спить. Я роздивляюся рекламу одягу й прикрас, якою вкрито кожен сантиметр стін. На мене витріщається та сама пихата відретушована модель із тим самим пихатим відретушованим обличчям, що й кожного ранку. На плакаті вона годує однорічного малюка дитячою кашкою. У мене немає малюка, й нагадування мені не потрібне. Я напевне не купуватиму дитячої кашки.

Я тупочу ескалатором, проштовхуюся повз чоловіка, який займає забагато місця.

— Альо, обережно! — горлає він.

— Стій праворуч! Членистоголове!

Я великий митець, замкнений у тілі рекламного агента, реінкарнація Байрона чи Ван Гога, Вірджинії Вулф чи Сильвії

Плат. Я чекаю на платформі та розмірковую над своєю долею. Чи має в житті бути дещо більше? Затхле повітря цілує мені обличчя, віщуючи наближення потяга. Я могла б стрибнути просто зараз, і усе зникло б. За годину парамедики відшкребли б мої рештки від рейок і Північна лінія знову запрацювала б у штатному режимі.

Металевими рейками пробігає мишка. У неї тільки три лапки, та її життя сповнене свободи й пригод. Щаслива тварюка. Може, потяг розтратить їй маленького черепа. За мить вона зникає. Прокляття.

Сідаю на лаву в кінці вагона. У мій особистий простір влазить чоловік із герпесом. Його сорочка напівпрозора від поту. Він тримається за жовте поруччя в мене над головою, і його пахва лише за пару сантиметрів від мого носа. Я відчуваю запах його дезодоранту «Лінкс Африка», змішаного із розпачем. Я читаю його «Метро» догори дригом: убивство, наркотики, історія про чийогось kota. Він притуляється пахом до мого стегна, тож я наступаю йому на ногу. Він відходить. Наступного разу заряджу йому коліном по яйцях. Ми зупиняємося на кілька хвилин десь у нижній частині лондонського шлункового тракту. Я переходжу на іншу лінію на «Тоттенхем Корт Роуд». Вагон випорожнює кишківник, і ми випадаємо звідти аморфними екскрементами. Мене викакало на «Оксфорд Серкус».

* * *

Мейфейр, Лондон

Назовні повітря густе, наче смалець. Шум транспорту й поліцейських сирен. Я вдихаю повні легені діоксиду азоту й рушаю. Продавці «Біг ішшу»¹, жебраки, орди знуджених студентів. «Файв гайз»², «Коста»³, «Белла Італія»⁴, «Старбакс»,

¹ Big Issue — британська вулична газета, одна з найпоширеніших у світі.

² Five Guys — мережа фастфудів.

³ Costa — кав'ярня.

⁴ Bella Italia — мережа ресторанів італійської кухні.

«Нандоз»¹, «Грегз»². За три з половиною хвилини я на автопілоті дістаюся до офісу. Чи, може, я ходжу уві сні? Чи, може, я померла? Може, я стрибнула і тепер я в лімбі?³ Я продовжую йти. Якби вулиці кишіли зомбі, голими клонами Ченнінга, альпаками, я б однаково не помітила. Я повертаю ліворуч на Ріджент-стрит, думаючи про Бет. Дідька лисого я поїду.

Мені на плече сіро-зеленим слизом насрав голуб. Чудово. Чому я? Що я зробила не так? Я озираюсь, але ніхто не помітив? Хіба це не добра прикмета? Може, це віщує мені сьогодні хороший день? Я знімаю светра й кидаю в смітник — його однаково міль поїла.

Я проходжу крізь карусельні двері й роблю гримасу чоловікові за столом. Ми обидвоє працюємо тут кілька років. Ми не знаємо імен одне одного. Він підіймає на мене очі, насуплює брови, потім повертається до розв'язування кросворда. Схоже, я йому не подобаюсь. У нас це взаємне. Я тягну свої свинцеві ноги вниз сходами. Я марную себе тут, марную. Я не займаюся тієї глянцевою рекламою на суперобкладинках журналів для звабливих брендів на кшталт «Гуччі», або «Ланвен», або ж «Том Форд». То була б райська насолода. Великі бабки. Тоді мій кабінет був би нагорі. Ні, я працюю у відділі тематичних оголошень. Розмішую маленькі нікчемні кліпни-й-не-побачиш оголошення на задній палітурці журналів: добавки для відновлення волосся, «Віагра» для жінок чи якийсь химерне садове приладдя, що його не купить навіть ваша бабуся. 61 фунт за восьму частину сторінки. Не знаю, як я сюди потрапила й чому лишилась.

Може, мені варто втекти й приєднатися до шапіто? Я завжди хотіла бути отим хлопцем, що кидає кинджали в жінку, прикуту до обертового колеса. (Чому завжди *чоловіки* кидають кинджали?) Я бачу велике шатро з веселковими кольорами, клоунів, жонглерів, коней, левів. Я чую, як гомін

¹ Nando's — ресторан, що спеціалізується переважно на стравах із курятини.

² Gregg's — найбільша мережа пекарень у Великій Британії.

³ У католицизмі: місце перебування душ, що не потрапили до раю, яке не збігається з пеклом та чистилищем.

публіки наростає, як натовп заохочує нас, аплодує, налякано кричить, коли в повітрі пролітають ножі. Ніздрі лоскоче запах поту. Рівень адреналіну злітає до небес. Я бачу, як вона обертається, обертається, леза вштрикуються в колесо, ледве не зачіпаючи її обличчя. Облиш, Алвіно, такого ніколи не буде. Ти живеш у країні рожевих єдинорогів. А писанням хайку грошей не заробиш. Моя сестра завжди казала, що з мене був би чудовий інспектор дорожнього руху. Було б весело працювати на бійні.

Проштовхуюся в двері підвалу. Ангела (твердий г) Меркель (не справжнє її прізвище) зводить на мене очі, коли я заходжу, й підіймає охайно вищипану брову. Її вигляд обіцяє, що сьогоднішній день буде тортурами, як лікування кореневого каналу або як каміння в нирках.

— Доброго ранку, Ангело. *Йди до біса, Ангело.*

Якби я була канібалом, я б з'їла її на сніданок.

Я сиджу за столом під деревом у кімнаті без вікон, поділеній на однакові комірочки. Незважаючи на те що мій офісний стілець нібито регулюється, мені завжди не підходить чи то його висота, чи то нахил спинки. Я давно облишила спроби його налаштувати. Треба полити спатифілум. Повітря сперте й сухе.

Полунична «Хубба-бубба», що прилипла під монітором комп'ютера, схожа на сіро-рожевий шурячий мозок. Я закидую її в рота й починаю жувати. Полуничний смак не відчувається, втім, тиждень тому він також не відчувався.

Я спізнилася рівно на дванадцять хвилин. Думаю, я мала би бути на конференції з Кім (Чен Іром, не справжнє прізвище), але не можу змусити себе його набрати. Кім приємний, як врослий ніготь. Я розмірковую над тим, чи не взяти слухавку й підставати людей: моя робота полягає в тому, щоб здійснювати «холодні» дзвінки, знову й знову напосідаючись на незнайомих, поки вони не звернуться по заборону до суду або ж врешті-решт не куплять якогось рекламного простору. Вони платять за те, щоб я стулила пельку й відвалила. Але замість дзвонити я вмикаю комп'ютер. Погана ідея. Моя поштова скринька розривається від «термінових»

листів. «ДЕ ТИ?», «ЗВІТ У ВІДДІЛ КАДРІВ», «ПОРУШЕННЯ ПОЛІТИКИ ВИТРАТИ КОШТІВ». Фе. Боже, ну не треба знову. Я перемикаюся з робочого профілю на персональний і більше не мушу длубатись у всьому цьому лайні.

«Твіттер» і досі ввімкнено, з п'ятниці, коли я не відлогінилася. Я зиркаю на Ангелу. Один із моїх колег захлинається в дальньому кутку від потоку її докорів. Грець із ним. Проглядаю найпопулярніші новини, але вони видаються нудними. Тейлор Свіфт не відповіла на жоден із моїх твітів, у яких я хвалю її останні прикиди. Навіть улюблений проігнорувала. Може, вона зайнята? Мабуть, у неї гастролі.

На роботі так нудно, що я дивитимусь порно #Люблюсвою-роботу.

Твітнути.

Спочатку я жартувала, але тепер мені стало цікаво. Я набираю «ЮПорн» на телефоні й роздивляюся геніталії. «Секс утрьох», «Фетиш», «Фантазії», «Секс-іграшки», «Великі цицьки». Ооох, «Для жінок». Раптом дзеленчить мій телефон: Бет, мобільний. Чорт забирай, вона наполеглива. Чому вона телефонує мені на роботу? Я цінний затребуваний співробітник. Оглядаю офіс, але ніхто нічого не помітив. Намагаюся переадресувати дзвінок на автовідповідач, але палець зісковзує й натомість я відповідаю на дзвінок.

— Алві! Алві! Це ти? Ти там?

Я чую, як її голос вигукує моє ім'я. Він тихий і далекий. Я закочую очі й намагаюся заігнорити її. Я хочу завершити виклик.

— Алві! Ти мене чуєш? — каже вона.

Хапаю телефон, ляпаю ним по вуху.

— Привіт, Бет! Рада тебе чути!

Ні, серйозно, вона зробила мій довбаний день кращим.

— Ну нарешті. Слава Богу, я...

Я скрегочу зубами.

— Слухай, Бет. Я не можу зараз говорити. Мушу бігти на нараду. Бос чекає. Думаю, мене підвищать! Потім перетелефоную, гаразд?

— Ні, чекай, я...